

zák. okolnost, že činem obžalovaného byl ohrožen i cizí majetek a že by pominula polehčující okolnost § 47 a) tr. zák. nalézacím soudem přiznaná. Kdežto tedy při výměře trestu při kvalifikaci, vyřknuté nalézacím soudem, polehčující okolnosti převažovaly nad přitěžujícími, bylo by tomu při správné kvalifikaci opačně, takže by stížnost nemohla přivoditi rozhodnutí stěžovateli příznivější. Z nesprávné kvalifikace činu, vyslovené prvním soudem nemůže však obžalovaný odvozovati si právo, by jeho čin byl kvalifikován mírněji než správně, by totiž kvalifikace za zločin podvodu odpadla úplně a zůstala jen mírnější kvalifikace za zločin žhářství podle §§ 169, 167 g) tr. zák.

Čís. 5099.

Pojem »veřejné listiny« ve smyslu § 199 d), 320 f) tr. zák.

Náležitostí veřejných listin je, by vydávání listin druhu v nich uvedeného patřilo do oboru působnosti úřadů neb osob v nich jako vystavovatel uvedených.

Průvodní stvrzenka podle § 2 čís. 2 zákona o dani z masa (čís. 262/1920), vydaná obcí, již příslušný finanční úřad podle posl. odst. § 3 vládn. nař. ze dne 26. dubna 1920, čís. 263 sb. z. a n. právo k tomu neudělil, není veřejnou listinou ve smyslu §§ 199 d), 320 f) tr. zák.; bylo-li padělané stvrzenky použito k oklamání finančního úřadu, kontrolujícího placení daně z masa, by stát byl na dani zkrácen, jde o podvod ve smyslu §§ 197 (461) tr. zák.

(Rozh. ze dne 9. října 1934, Zm II 413/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 16. září 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným, že v roce 1930 a 1931 v D. T. padělal průvodní stvrzenky o zapravené dani z masa a vykázav se jimi před odběrateli masa a státními finančními orgány, uvedl tyto osoby v omyl, jímž stát měl na svém majetku škodu utrpěti a škodu nejméně 1.869 Kč utrpěl. Tím spáchal obžalovaný přestupek podvodu podle § 461 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti je přisvědčiti, pokud uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. námitkou, že obžalovaným padělané průvodní stvrzenky obce D. T. nejsou veřejnými listinami, a že tedy v činu obžalovaného není splněna skutková podstata zločinu podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., nýbrž vzhledem ke způsobené škodě v částce 1.869 Kč jen přestupku podvodu podle § 461 tr. zák. Zločinnou kvalifikaci shledal napadený rozsudek v jednání obžalovaného jen ve směru § 199 d) tr. zák., totiž jen v tom, že obžalovaným padělané průvodní stvrzenky podle § 2 čís. 2 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 262 sb. z. a n. považoval za veřejné listiny. Veřejnou listinou však podle § 292 c. ř. s. je jen taková listina, jež byla vydána v předepsané formě buď veřejným úřadem v mezích jeho úředních oprávnění neb osobou, poží-

vající veřejné víry v oboru působnosti jí příkázaném (rozh. 2703, 3438, 3454 a j. sb. n. s.). Je tedy náležitostí veřejných listin, aby vydávání listin druhu v nich uvedeného patřilo do oboru působnosti úřadů neb osob v nich jako vystavovatel uvedených. Podle zjištění napadeného rozsudku obec D. T. vůbec neměla povolení vydávati průvodní stvrzenky podle § 2 čis. 2 zákona ze dne 14. dubna 1920, čis. 262 sb. z. a n., ježto jí příslušný finanční úřad podle § 3 posl. odst. vlád. nař. ze dne 26. dubna 1920 čis. 263 sb. z. a n. právo k tomu neudělil. Ani Jan P. nebyl oprávněn podpisovati a orazítkovávati ony stvrzenky. Nespadlo tedy vydávání listin, jež obžalovaný padělal, do oboru působnosti obce D. T., ani Jana P-a jako ohledače masa. V důsledku toho nelze listiny ty považovali za listiny veřejné ve smyslu hořejších zásad. Jejich padělání nelze podřaditi pod ustanovení § 199 d) tr. zák. Tím odpadá jediný důvod, pro který byl čin odžalovaného kvalifikován za zločin a není v něm proto skutkové podstaty §§ 197, 199 d) tr. zák.

Z týchž důvodů nemůže jíti ani o přestupek podle § 320 lit. f) tr. zák., ježto i tento vyžaduje ke své skutkové podstatě napodobení nebo padělání veřejné listiny.

Jinak je tomu, pokud jde o přestupek podvodu podle § 461 tr. zák. Zákonem ze dne 14. dubna 1920, čis. 262 sb. z. a n. byla stanovena povinnost platiti daň z masa a to z porážek dobytka, z dovozu zabitého dobytka a z prodeje a odběru zabitého dobytka, pokud se týče syrového masa z něho. Obžalovaný — jak zjistil nalézací soud — jednak porážel sám dobytek a také kupoval syrové maso ze zabitého dobytka. Maso ze zabitých dobytčat dodával obžalovaný různým řezníkům do Č. T. Obžalovaný byl povinen tedy z porážek, z dovozu zabitého dobytka do Č. T. a z prodeje syrového masa platiti podle zákona čis. 262/20 sb. z. a n. daň z masa. O tom, že daň z masa byla zapravena, slouží jako doklad stvrzenka o zapravené dani, t. zv. stvrzenka platební, nebo stvrzenka průvodní, kterou vystaví ten, kdo porážku vykonal, nebo dozorcí neb obecní úřad onoho místa, kde porážka byla vykonána. Obžalovaný však používal padělaných stvrzenek k tomu, by se jimi vykázal před odběrateli masa a před příslušnými státními orgány, že už daň z masa, jež do Č. T. dovážel, byla zaplacená. Užíval jich tedy k tomu, by oklamal státní finanční úřad, kontrolující placení daně z masa a by stát na dani z masa zkrátil. To se mu též podařilo, neboť státu podle napadeného rozsudku zaplatil v roce 1930 a 1931 nejméně o 1.869 Kč méně než byl povinen, tedy svým jednáním způsobil státu škodu v částce pod 2.000 Kč. Obžalovaný to konal vědomě a úmyslně, neboť už delší dobu provozoval řeznickou živnost a tedy dobře znal způsob, jakým dlužno daň z masa platiti. Sam způsob spáchaného činu rovněž svědčí tomu, že obžalovaný jednal s úmyslem podvodným. Jsou tedy v činu obžalovaného dány všechny objektivní i subjektivní znaky přestupku podvodu podle § 461 tr. zák. Ježto však napadený rozsudek uznal obžalovaného vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák. a ne jen citovaným přestupkem, trpí rozsudek zmatkem podle § 281 čis. 10 tr. ř.